

Henfende, saaledes at endog de højeste Pladser derfra kunde naas. Det ærede Medlem omtalte, at Folkene fra Underklasserne ikke kunde komme ind i Officersklassen uden at faae en ulykkelig Stilling, og han omtalte navnlig, at naar en saadan Overgang kunde finde Sted, bleve kun de Simple og Udygtige tilbage i Underklasserne. Dette kan godt være; men det gjælder om, at de dygtige Kræfter kunne komme frem, og jeg vil spørge, om ikke Officersstanden ellers afstæver sig, om ikke mange, saa dog nogle dygtige Kræfter, som selv Officersstanden kunde trænge til? Det ligger mig alvorlig paa Sinde, at der er en Mulighed for de dygtige Kræfter for at kunne gaa fra det allerlaveste til det allerhøjeste Trin, og jeg har troet, at det vilde være en mægtig Spore til, at der ikke blev nogen saa væsentlig Forskjel som den, der nu findes maaste i for højt Grad. Jeg vil i alt Fald finde enhver Forskjel mellem Underbefalingsmænd og Overbefalingsmænd for høi; den maa udslettes mere og mere. Der tales saa ofte om Enighed, Kammeratstab og Broderstab, men jeg tror, at, naar man gjennemløber det Hele saaledes, at der ikke bliver nogen Sondring, vil det have megen Betydning for hele Hæren. Det er ikke for meget at fordre, at Officererne, som ere i Besiddelse af større Dannelse, skulle øve en endnu større Indflydelse paa Underklasserne og paa de Menige. Jeg tror nok, man kan sige, at dette vilde være i høi Grad ønskeligt; men at der finder en langt stærkere Sondring Sted, end ønskelig, har jeg nu en Bekræftelse paa fra det ærede Medlem. Jeg skal tillade mig at henstille, om der ikke for en hel Del af Officererne, der ere i Besiddelse af saa stor Dygtighed og Dannelse, kunde være overordentlig meget mere at gjøre, navnlig for at hæve Underbefalingsmændene og at drage dem til sig. I denne Henseende vil jeg pege paa hyppigere Sammenkomster, hvorved Officererne kunne tage sig af Underbefalingsmændenes Undervisning. (Stemmer: Det er Noget, der sker!) Ja, ganske vist sker det, men jeg har dog hørt udtale af ikke saa Underbefalingsmænd, at de ønske, at det kunde ske langt fyldigere, end det nu er Tilfældet. Jeg skal slutte med endnu et Par Ord til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen), der syntes med en overordentlig Barme at tænke paa Lønningerne fra 1842. Dette var et noget mere prosaisk Standpunkt, end de have indtaget, fra hvem vi have hørt stærke Røster om den store Indflydelse, som Hæren havde. Jeg skal ikke negte, at den har og bør have en stor Indflydelse, men dette er i den Grad blevet betonet ved enkelte Udtalelser, at jeg var nær ved at tro, at man vilde tjene alene af Hæresfølelse, endog uden Løn. I den Henseende gjorde imidlertid det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds mig fuldkommen opmærksom paa, at noget Saadant

ikke vilde kunne finde Sted, og jeg siger ogsaa, at det naturligt vilde være en Arimelighed. Paa den anden Side er det dog min Mening, at man ikke ved de største Lønninger kan hidkalde Genierne, ja ikke engang de dygtigste Kræfter; thi der hører virkelig Lyst til at gaa den Vej, og naar man fastsætter de største Lønninger, vil man maaske nok kunne faae et stort Antal til at gaa den Vej, men det er derfor ikke sagt, at man vil faae de bedste Kræfter. Det er en rigtig Forordning, at Enhver skal kunne leve af sin Gjerning; men man skal paa den anden Side heller ikke betone dette saa stærkt, at man tror, at kunne faae de bedste Kræfter til en eller anden Statstjeneste blot ved at skue Lønningen overordentlig høit op.

Hæren: Før jeg gaar over til at omtale de enkelte Punkter i det foreliggende Forslag, skal jeg tillade mig at anstille nogle Betragtninger over nogle Udtalelser, der ere faldne fra enkelte Medlemmer her i Salen. Jeg skal da først vende mig til det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgfreds (B. Holm), da det forekommer mig, at det ærede Medlem kom med nogle Raisonnementer, som efter min Mening slet ikke kunne holde Stik. Det ærede Medlem begyndte med at udtale sin Forordning over, at den Hærslov, der blev vedtagen 1867, dengang blev vedtagen med almindelig Tilslutning fra Thingets og fra Tilhørernes Side, men at den nu viser sig saa mangelfuld, at den trænger til saa mange Forbedringer som dem, hvorom der her er Tale. Med Hensyn hertil skal jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at denne Hærslov ligesom ethvert andet Menneskeværk naturligt har sine Ufuldkommenheder, og dette indsaar man ganske vist allerede den Gang; derfor bestemte man, at den efter fem Aars Forløb skulde underkastes en Revision. (B. Holm: Det var ikke derfor!) Jeg tror, at dette var en væsentlig Bevæggrund til at fastsætte denne Bestemmelse, idet man da efter 5 Aars Forløb kunde rette de Mangler, som man ad Erfaringens Vej var kommen efter. Jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at der foruden de Erfaringer, de 5 Aar have givet os med Hensyn til denne Hærsplan, tillige i dette Mellemrum ligger en stor Krig imellem to Stormagter, hvori der er høftet en stor Mængde Erfaringer, som vi naturligt ikke kunne Andet eller ikke bør Andet end drage os til Nytte. Det ærede Medlem udtalte tillige, at vi naturligt ikke ved vor Hærsordning stræbte efter at faae en Hær, der i Mangrveddygtighed kunde maale sig med andre Staters Hære. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvad det ærede Medlem mente dermed; jeg kan ikke tro, at han mente, at vort Land ikke skulde frenehvde ligesaa god Leilighed til Mangrvering som alle andre Lande; men jeg antager, at det ærede Medlem mente, at vi ikke vilde komme til at føre,